

DVADSIATA PRVÁ KAPITOLA

Tajomstvo Stvorenia a Zóny Vymiestnenia

Výťah z knihy „Nové zjavenie Pána Ježiša Krista“, str. 497-517, Kapitola 21.

5. mája 1988 o 4.35 ráno prišlo ku mne znovu slovo Pána Ježiša Krista hovoriac:

„To, čo nasleduje, bude ťažké pochopiť.“

„V knihách Nového Zjavenia bolo toho o pôvode, procese a účele Stvorenia, ako aj Zóny Vymiestnenia mnoho zjavené.“

„Je nutné zdôrazniť ten fakt, že bez ohľadu na to koľko a v akom rozsahu bolo toho v tomto ohľade zjavené, realita Stvorenia, tajomstvo jeho bytia a existencie a všetkého, čo sa v ňom a v Zóne Vymiestnenia odohrávalo a bude odohrávať, ďaleko prekonáva všetko, čo bolo o ňom oznámené, a vždy bude ďaleko prekonávať všetko, čo môže byť o ňom – v termínoch, pojmoch, ideách a jazyku dostupných ľudským tvorom – povedané.“

„Neočakávajte teda žiadne vyčerpávajúce a úplné poznanie ohľadne tejto záležitosti. Niektoré dôležité pojmy ohľadne tohto tajomstva nemôžu byť nikdy zjavené, pokiaľ žijete v ľudskom živote a vo svojom tele na planéte Nula.“

„Ako viete, mnoho ľudských tvorov sa snažilo rozlúštiť záhadu ľudského života i života vo všeobecnosti a tiež to, ako a prečo vesmír existuje; akým spôsobom existuje; ako k tomu všetkému došlo a ako to s vesmírom dopadne; a mnoho iných podobných otázok ohľadne tejto záležitosti. Radi by vedeli, ako to vyzeralo predtým, než Stvorenie bolo stvorené; aká bola motivácia a úmysel stvorenia Stvorenia; čo robil Stvoriteľ pred vznikom času a priestoru atď.“

„Nikto nemá žiadne určité, isté a dostupné odpovede na žiadnu z týchto otázok. Niektoré ľudské tvory považujú za samozrejmé to, že Stvorenie existuje, a netrápia sa vznášaním akýchkoľvek takých otázok. Iní prichádzajú s početnými teóriami a hypotézami, ktoré len veľmi málo, ak vôbec, pravdivo odrážajú to, ako a prečo sa Stvorenie objavilo.“

„Väčšina interpretátorov tohto druhu sa obmedzuje na stvorenie fyzického vesmíru, nevediac nič o multivesmíre. Keďže je im viditeľný a skúsenostne dostupný iba fyzický či prírodný vesmír, niektorí z nich usudzujú, že neexistuje žiadna iná než fyzická realita Stvorenia. Táto realita je jedinou vecou, ktorá je hmatateľná, vnímateľná a vysvetliteľná. Všetko, čo je za alebo nad týmto faktorom, nemôže mať žiadnu hmatateľnú realitu. Dokonca aj doslovný text vo Svätej Biblii, v prvej kapitole Genezis, ktorá sa údajne zaoberá procesom stvorenia, hovorí najmä o fyzickom vesmíre.“

„No, ako to už bolo zjavené v knihe *„Základy ľudskej duchovnosti“*, proces stvorenia sa nikdy nemôže začať stvorením fyzického vesmíru. Práve naopak – tým vesmírom sa završuje.“

„A navyše – existujú dve nesprávne poňatia ohľadne používania slov ‚stvorenie‘ a ‚vesmír‘. Usudzuje sa, že akt a proces stvorenia je obmedzený na samotný akt, ktorý má začiatok a koniec. Keď je Stvorenie stvorené, nestane sa už nič viac, kým stvorený vesmír nedokončí svoj beh. Nič nie je ďalej od pravdy než tento predpoklad. Je nutné si uvedomiť, že Stvorenie

je neustály, nepretržitý proces a nikdy, ani na zlomok sekundy, sa nemôže zastaviť. Samotná prirodzenosť Stvorenia si vyžaduje nielen udržiavanie a podporu toho, čo už bolo stvorené, ale aj neustále pridávanie k tomu a zároveň vytváranie vždy niečoho nového.“

„Nesprávne chápanie tejto záležitosti vyviera predovšetkým z nesprávneho prístupu k procesu stvorenia a k ponímaniu Prirodzenosti Stvoriteľa. Teoretickým predpokladom v tomto ohľade je to, že Stvoriteľ tvorí v čase a priestore. Ak je to tak, potom je Stvoriteľ časom a priestorom obmedzený. Tvorivý proces a akt musí mať teda nejaký lineárny začiatok a lineárny koniec.“

„Pravdou v tejto veci, na čo už poukázal Swedenborg, je však to, že proces a akt stvorenia nie je nikdy časopriestorovo viazaný. Stvorenie sa teda neodohráva v čase a priestore, no naopak, samotný čas a priestor sa zavádzajú v procese stvorenia. Inými slovami, samotný čas a priestor sú predmetom stvorenia. Čiže v jednom bode procesu stvorenia je stvorený aj samotný čas a priestor. Čas a priestor nie je v skutočnosti stvorený, kým nie je skoncipovaný a realizovaný proces stvorenia fyzického vesmíru. V tomto ohľade je do určitej miery možné povedať, že čas a priestor sú konečným produktom Stvorenia, a nie jeho počiatočnými či stavebnými blokmi.“

„Keďže napríklad ľudské tvory môžu myslieť predovšetkým iba v pojmoch priestoročasového kontinua, usudzujú, že Stvorenie je obmedzené na fyzický vesmír, pretože ten je vždy časopriestorovo viazaný. Pre bežný spôsob ľudského myslenia niet mimo času a priestoru ničoho mysliteľného.“

„Výnimkou z tohto pravidla sú vysoko vyvinutí teoretickí fyzici alebo ľudské tvory vyššej duchovnej dispozície. No dokonca ani pre nich nie je ľahké prakticky ponímať to, čo a ako existuje za priestoročasovým kontinuum alebo mimo neho.“

„Druhé nesprávne ponímanie sa týka slova ‚vesmír‘. Opäť sa predpokladá, že jestvuje iba jeden vesmír, v tomto prípade fyzický vesmír. Ako už bolo uvedené vyššie, tento záver vyviera z toho faktu, že iba fyzický vesmír je ľudskými tvormi rozoznateľný, vnímateľný a skúsenostne im dostupný.“

„To, čo väčšina ľudských tvorov nedokázala spoznať je ten fakt, že slovo ‚vesmír‘ neodráža pravú realitu celého Stvorenia. Stvorenie pozostáva z mnohých vesmírov nekonečne odlišnej povahy a nekonečnej rozmanitosti.“

„Vo Stvorení v skutočnosti existujú tri základné štrukturálne komponenty. Každý z týchto komponentov pozostáva zo svojho vlastného diskrétného multivesmíru, to jest zo svojich vlastných mnohopočetných vesmírov, ktoré môžu byť súhrnne nazvané multivesmír. Jestvuje teda duchovný multivesmír Stvorenia so svojou vlastnou štruktúrou, dynamikou a špecifickými zákonmi; intermediálny multivesmír so svojou vlastnou štruktúrou, dynamikou a špecifickými zákonmi; a fyzický čiže prírodný multivesmír so svojou vlastnou štruktúrou, dynamikou a špecifickými zákonmi. Okrem toho sa každý multivesmír ako taký skladá zo svojich vlastných dvanástich špecifických dimenzií, prostredníctvom ktorých a ktorými neustále uskutočňuje svoje bytie a existenciu.“

„Pravidlá priestoročasového kontinua platia iba pre veľmi obmedzenú sféru fyzického čiže prírodného multivesmíru – pre jeho najexternejší stupeň reality, čo je známe napríklad ľudským tvorom. Majte však na mysli, že ľudské ponímanie času a priestoru, ako je im známe a nimi zakúšané, neodráža v skutočnosti pravú realitu času a priestoru uvažovaného vonkajšieho stupňa fyzického multivesmíru.“

„Ako si pamätáte, planéta Nula, ktorá je obývaná ľudskými tvormi, je umiestnená v priestore, ktorý nie je žiadnym priestorom a v čase, ktorý nie je žiadnym časom. Z tohto dôvodu je špecifický ľudský čas a priestor deformáciou pravého času a pravého priestoru. Takže v dôsledku svojej nemožnej prirodzenosti a kozmickej pozície žijú ľudské tvory v zdeformovanom čase a zdeformovanom priestore, ktoré nemajú žiadnu súvislosť s pravou realitou času a priestoru v skutočnom fyzickom vonkajšom multivesmíre.“

„Toto je dôvod, prečo je také ťažké, ak nie nemožné, hovoriť o predmete tejto kapitoly v ľudských termínoch. Svojou samotnou povahou sú ľudské termíny schopné vyjadrovať iba deformácie a falzifikácie pravej reality, v tomto prípade reality času a priestoru, ako je ponímaná pravými obyvateľmi pravého priestoročasového kontinua, ich príslušného multivesmíru. Dokonca aj vo fyzickom čiže prírodnom multivesmíre sú zákony času a priestoru aplikovateľné iba na jeho najexternejší stupeň, ktorý môže byť nazvaný prírodným vesmírom. No obmedziť celé bytie a existenciu iba na tento prírodný a fyzický vesmír je tým najsmiešnejším konceptom.“

„Ak sa proces stvorenia nezačína stvorením fyzického vesmíru, potom ako, s akým cieľom a akým spôsobom sa vlastne začína a jestvuje nejaký stav či položenie, ktoré predchádza aktu stvorenia?“

„Ako vidíte, už samotné slovo ‚začína‘ predpokladá čas a priestor. Toto je najnevhodnejšie slovo, aké je možné na opis aktu a procesu stvorenia použiť, pretože predpokladá lineárny bod, v ktorom sa odohralo niečo zvláštne, výsledkom čoho bol začiatok Stvorenia.“

„Realitou tejto situácie je to, že Stvorenie nezačína. Ľudskou rečou sa nedá – v žiadnej forme a v žiadnom stave – vhodnejšími pojmami vyjadriť to, čo sa odohráva v procese aktu stvorenia.“

„Vhodnejšie je použiť slovo ‚nastáva‘, no dokonca aj toto slovo je veľmi ďaleko od toho, aby odrážalo pravú realitu procesu toho aktu. Povedať, že Stvorenie nastáva, je len veľmi približným vyjadrením. Tento termín je menej časopriestorovo viazaný než slovo ‚začína‘. Proces nastávania je stav. Stav môže byť ponímaný ako mimo, tak aj v rámci lineárnych časových a priestorových pojmov.“

„Stav je však rozpoložením niečoho alebo niekoho, čo už je. Stav je teda produktom ‚Je‘. Preto ‚Je‘ je zdrojom nastania svojho stavu.“

„Veľké tajomstvo tu spočíva v tom fakte, ako ‚Je‘ poníma samo seba a nastanie svojho vlastného stavu. Čo je podstatou tohto ‚Je‘?“

„Jediné, čo možno v tomto bode povedať, je to, že toto tajomné ‚Je‘ je zdrojom všetkých a akýchkoľvek nastávaní samotného faktu svojho bytia a existencie. Ale prečo také nastávania nastávajú a aký je ich účel, je ťažké zistiť.“

„Prvým axiomatickým pravidlom podstaty ‚Je‘ je to, že vždy je. Nemá žiadny začiatok ani žiadny koniec a jeho prirodzenosť je skutočným samotným bytím a existenciou.“

„Takže v skutočnosti nie je správne hovoriť, že ‚Je‘ vždy je a existuje, pretože bytie a existencia sú vlastné jeho pravej prirodzenosti. Inými slovami, ‚Je‘ nie je bytím a existenciou, ale bytie a existencia sú v ‚Je‘. Toto je veľmi závažný a fundamentálny rozdiel. Je nutné mať tento rozdiel neustále na mysli, aby bolo možné pochopiť to, čo sa zjavuje v tejto kapitole.“

„ ‚Je‘ teda v skutočnosti bytie a existenciu presahuje. V tomto zmysle je termín ‚Je‘ nevhodný, pretože ľudské tvory chápu slovo ‚je‘ v termínoch bytia a existencie, a nie

v termínoch bytia a existencie odvodzovaných z toho ‚Je‘. V ľudskom jazyku však neexistuje žiadny iný termín, ktorý by mohol čo i len vzdialene vyjadriť presnú povahu toho, o čom rozprávame.“

„Z toho dôvodu termín ‚Je‘ tu bude ponechaný s chápaním toho, že jeho definícia sa fundamentálne líši od tej, ktorá mu bola daná ľudskými tvormi.“

„V tomto ohľade ‚Je‘ sa vyskytuje nie preto, že nejaká sila mimo ‚Je‘ ho núti, aby nastalo, ale preto, že fakt vyskytovania sa je pravou prirodzenosťou ‚Je‘. Inými slovami, ‚Je‘ samo osebe nenastáva, ale nastávanie je v tom ‚Je‘. Takže ‚Je‘ iniciuje nastávanie zo seba samého, pretože takto konať je jeho samotnou prirodzenosťou.“

„Keďže ‚Je‘ vždy je bez začiatku či konca, môžete povedať, že predtým, než Stvorenie bolo stvorené, jestvovalo ‚Je‘. Tým, že samotné ‚Je‘ nebolo stvorené – v dôsledku faktu, že vždy je (prvá axioma) –, stavom a kondíciou ‚Je‘ je jeho absolútnosť. Absolútna kondícia jeho stavu je určená tým faktorom, že ‚Je‘ vo svojom bytí a existencii nezávisí od ničoho a od nikoho. Ak by bytie a existencia boli mimo ‚Je‘, bytie a existencia ‚Je‘ by záviseli od bytia a existencie, namiesto toho, aby bytie a existencia boli závislé od ‚Je‘.“

„V tomto prípade by ‚Je‘ nebolo absolútnym, pretože vo svojom bytí a existencii by bolo závislým od niečoho iného – od bytia a existencie. Bolo by to teda bytie a existencia, čo by bolo absolútne, a nie ‚Je‘. Avšak bytie a existencia, súc bytím a existenciou, už samotnou svojou povahou závisia od svojho zdroja. Preto môžete postulovať, že ich zdrojom je ‚Je‘, v ktorom sú bytie a existencia.“

„Kvôli opätovnému zopakovaniu – ‚Je‘ nie je bytím a existenciou, bytie a existencia sú však v ‚Je‘. Toto je dôvod, prečo ‚Je‘ je ponímané ako Absolútny Stav. Nič iné nie je absolútne kvôli tomu prostému faktu, že všetko ostatné je v bytí a existencii, no bytie a existencia nie sú v tom.“

„Ako vidíte, základný rozdiel medzi Stvoriteľom a Stvorením tkvie v tom fakte, že zatiaľ čo bytie a existencia sú vo Stvoriteľovi a Stvoriteľ nie je v bytí a existencii, v bytí a existencii je Stvorenie, no nič z bytia a existencie nie je vo Stvorení.“

„Slovo ‚Stvorenie‘ predpokladá tvorenie. Slovo ‚tvoriť‘ predpokladá zdroj alebo pôvodcu Stvorenia (‚Je‘). Zdroj alebo pôvodca Stvorenia nemôže tvoriť z pozície bytia a existencie. Odkiaľ by sa vzali? Aby mohol Stvoriteľ (‚Je‘) tvoriť, musí vo Svojej Prirodzenosti obsahovať samotné bytie a existenciu.“

„Keďže bytie a existencia je pravým vnútorným stavom Stvoriteľa (‚Je‘), Stvorenie je stvorené zo Stvoriteľa ‚Je‘, z Jeho/Jej stavu Absolútneho Bytia a Existencie. Je povedané – ‚Absolútne Bytie a Existencia‘, lebo podľa definície je ‚Je‘ absolútne. Preto všetko, čo je integrálnou zložkou jeho prirodzenosti, je tiež absolútne.“

„Stvorenie nastáva tým faktom, že bytie a existencia nastáva v ‚Je‘, ktoré nikdy nenastáva, pretože jeho prirodzenosťou je, že vždy ‚Je‘. ‚Je‘ je svojou samotnou prirodzenosťou a obsahom stavom nastávania, no nie v stave nastávania. Keďže ‚Je‘ je stavom nastávania, ktorý nikdy sám nenastáva, v dôsledku toho, že jeho bytie vždy ‚Je‘, je zdrojom akéhokoľvek nastávania.“

„Tajomstvo tu spočíva v tom fakte, že svojou samotnou povahou, súc stavom nastávania, no nie v stave nastávania, ‚Je‘ neustále generuje nastávania tým, že je stavom nastávania. Fakt tohto generovania je procesom stavu nastávania.“

„Máte tu teda stav nastávania a proces nastávania. Stav nastávania je hybnou silou procesu nastávania; dôvodom čoho je to, že akýkoľvek stav ‚Je‘, tým, že je tým ‚Je‘, je aktívnym čiže dynamickým modom. Aktívny modus, súc v procese bytia a existencie v tom ‚Je‘, generuje energie, ktoré sa stávajú hybnou silou akéhokoľvek nastávania.“

„Prirodzenosťou samotného ‚Je‘ je teda neustále zo seba generovať nastávania, ktoré sú produktom jeho aktívneho modu, súc stavom nastávania bez toho, žeby samotné bolo v nastávajúcim mode. Počiatkové nastávania sa môže vyskytnúť iba zo stavu, ktorý sám nie je v mode nastávania. Inak by to bolo nastávania seba samého. Nastanie seba samého predpokladá hybnú silu tohto nastania.“

„Z tohto dôvodu sú zrejmé dve veci: Prvou je to, že Stvoriteľ, ktorý je týmto Absolútnym ‚Je‘, Svojou samotnou Prirodzenosťou alebo prirodzenosťou toho, že On/Ona Sám/Sama je samotným bytím a existenciou, keďže bytie a existencia sú v Ňom/Nej, musí tvoriť. Samotný Jeho/Jej stav je absolútne aktívny a dynamický. Absolútna Aktívnosť toho stavu je tvorivý proces sám osebe a sám sebou.“

„Druhou je to, že Stvorenie nastalo z bytia a existencie Stvoriteľa, v ktorom sídli bytie a existencia, súc absolútnymi komponentami Jeho/Jej Absolútnej Prirodzenosti.“

„V tomto absolútnom zmysle Stvorenie nemá žiadny počiatok ani žiadny koniec. Pokiaľ Stvoriteľ vždy je, a ‚Je‘ vždy je, Stvorenie je vždy tvorené. V tomto ohľade Stvorenie je vždy procesom, no nie stavom. Súc vo svojom vlastnom stave, je k svojmu nepretržitému procesu relatívne. Stvorenie je emanáciou Absolútneho Stavu svojho Stvoriteľa. Môžete tu s istotou povedať, že neexistuje žiadny iný stav než stav tvorivého procesu z Absolútneho Stavu Stvoriteľa. Stvorenie je teda nutnosťou, pretože **žiadny iný stav a proces nedokáže a nemôže existovať**. Taká je Prirodzenosť toho ‚Je‘. ‚Je‘ je Stvoriteľ.“

„Prirodzenosť ‚Je‘, čiže Stvoriteľa, nie je možné obsiahnuť a pochopiť zvnútra jeho Absolútneho Stavu. Jediniec by musel byť tým ‚Je‘, aby tú Prirodzenosť pochopil. Avšak, v relatívnom zmysle sa môže táto prirodzenosť odvodiť z prirodzenosti Stvorenia, ktoré neustále zo Stvoriteľa nastáva. Kvôli svojmu nastávaniu zo Stvoriteľa, Stvorenie odráža prirodzenosť svojho Stvoriteľa v relatívnom stave a zmysle.“

„Keďže najdôležitejším a základným procesom Stvorenia je sentientná myseľ, z relatívneho bytia a existencie tej sentientnej mysle je možné s rozumnou istotou vyvodiť, že Prirodzenosťou ‚Je‘ je absolútna sentientnosť, sebauvedomosť a všetky ostatné atribúty, nachádzajúce sa v relatívnej sentientnej mysli – rozdiel je ten, že vo Stvoriteľovi sú všetky tieto atribúty v absolútnom stave, zatiaľ čo u všetkých ostatných sú v stave relatívnom. Takže v odpovedi na otázku – prečo Stvorenie existuje a vôbec je – je zrejmé, že, kvôli realite a prirodzenosti Absolútneho ‚Je‘, žiadny iný stav či kondícia alebo proces okrem Stvorenia nemôže existovať.“

„Motivačné faktory pre stvorenie Stvorenia vyvierajú z Absolútneho Stavu Absolútneho ‚Je‘. Svojou samotnou povahou je ‚Je‘ motivované tvoriť jednoducho preto, lebo nič iné nie je mysliteľné. Nielenže to nie je mysliteľné, ale žiadny iný stav nemôže byť ani existovať, pretože žiadne iné také stavy by sa nezhodovali s prirodzenosťou Absolútneho ‚Je‘.“

„Faktor Absolútneho ‚Je‘, v ktorom je obsiahnuté Absolútne Bytie a Absolútna Existencia, musí byť postulovaný ako niečo, čo nepotrebuje dôkaz svojho bytia a existencie. Toto je axiomatický fakt. Obsahujúc však v Sebe Absolútne Bytie a Absolútnu Existenciu, ako esenciálne a substanciálne komponenty svojej samotnej prirodzenosti, Absolútne ‚Je‘ generuje Svojím Absolútnym Aktívnym Modom to bytie a existenciu v nepretržitej škále.“

„Myšlienka, že pred stvorením Stvorenia nebolo a neexistovalo žiadne bytie a existencia, je nemysliteľná. Bytie a existencia boli a existovali v Absolútnom Stave Absolútneho ‚Je‘. To je to, čo bolo a existovalo pred takzvaným Stvorením.“

„Jestvuje všeobecne prijaté nesprávne poňatie bežného termínu ‚pred stvorením Stvorenia‘. Tento termín predpokladá, že pred stvorením Stvorenia nebolo žiadneho bytia a existencie. ‚Pred stvorením Stvorenia‘ znamená pred stvorením a uvedením do bytia a existencie času a priestoru. Avšak predtým, než sa čas a priestor stali realitou, akt Stvorenia bol vo svojom stave od večnosti.“

„Musíte znovu pochopiť, že jestvuje stav Stvorenia a jestvuje proces Stvorenia. Stav Stvorenia je Absolútnym Stavom Stvoriteľa (‚Je‘). Tak, ako Absolútne ‚Je‘ vždy je, tak vždy je i stav Stvorenia.“

„Na druhej strane proces Stvorenia je procesom svojho neustáleho nastávania. Môžete teda povedať, že prv než nastal proces Stvorenia, bol stav Stvorenia, ktorý nemá žiadny začiatok ani koniec, pretože sídli v Absolútnom Stave Absolútneho ‚Je‘.“

„Z tohto dôvodu termín ‚pred stvorením Stvorenia‘ znamená, že procesu Stvorenia predchádza jeho stav. Termín ‚proces‘ v tejto konotácii znamená začatie niečoho a jeho ukončenie. Z toho môže byť odvodený pojem času a priestoru. Termín ‚stav‘ v tejto zvláštnej konotácii znamená trvalosť polozenia. Nemôžu mu byť prisúdené ani z neho odvodené žiadne prvky času či priestoru.“

„Z tohto hľadiska môžete usúdiť, že sentientné entity a najmä ľudské tvory sú vždy v procese svojho bytia a existencie, ktorý je ich vlastným osobným stavom, no nie sú v stave bytia a existencie – v tom zmysle, že žiadny stav v nich nie je. Iba Pán Ježiš Kristus, ktorý je Absolútnym ‚Je‘, čo sa poníma v tejto kapitole, môže byť stavom a procesom bytia a existencie – z toho jediného dôvodu, že nie je v stave a v procese ničoho, ale stav a proces sú v Ňom/Nej, ako integrálne zložky Jeho/Jej Absolútnej Prirodzenosti.“

„Toto je dôvod, prečo dokonca aj ľudské tvory, ktoré veria v Boha, správne usudzujú, že On/Ona presahuje všetky stavy, všetky procesy, všetky podmienky, všetky časy, všetky priestory, všetko bytie, všetku existenciu a čokoľvek iné. Nemajú však ani potuchy o tom, prečo tento fakt o Bohu postulovali. Neuvedomujú si, že On/Ona toto všetko presahuje preto, lebo toto všetko je v Ňom/Nej, no On/Ona v tom všetkom nie je. Prinajmenšom pôvodne v tom Boh nebol.“

„Keď nastal proces Stvorenia, vtedy a len vtedy začína Stvoriteľ prebývať aj vo Stvorení ako vo Svojom vlastnom predĺžení a procese. V tomto ohľade nastala nová situácia v absolútnom zmysle. Stvoriteľ (‚Je‘) obsahuje vo Svojej Prirodzenosti všetky stavy a procesy. Pokiaľ Stvorenie nie je v tom procese v plnej miere, Stvoriteľ v tom procese nie je. Je vnútri či vo vnútrajšku Seba Samého/Samej.“

„Tajomstvo tejto situácie spočíva v tom fakte, že Absolútny Stav je absolútnou vnútrajškovosťou. Absolútny proces je však dynamickou extenziou toho stavu v smere od vnútrajškivosti k vonkajškivosti (zvnútra k vonkajšku). Keďže Stvoriteľ (‚Je‘) je v absolútnom stave vnútrajškivosti, nemôže byť v tom prípade v ničom, čo ide smerom k vonkajškivosti, kým sa tá vonkajškivosť nestane plným procesom tej vnútrajškivosti. Akonáhle sa proces uberať zo stavu vnútrajškivosti k svojmu stavu vonkajškivosti, Stvoriteľ (‚Je‘) sa stáva aj Svojou vlastnou vonkajškivosťou.“

„V tomto prípade možno novosť tejto situácie nájsť v tom fakte, že, zatiaľ čo predtým, než tento proces nastal, Stvoriteľ nebol v žiadnom stave a/alebo procese, pretože stav a proces

boli v Jeho/Jej Absolútnej Vnútrajškovosti, po ustanovení procesu vonkajškovosti získal Stvoriteľ obe kondície. Teraz je aj vo všetkom a v každom, čo bolo stvorené. Takže Stvoriteľ je v stave a procese Svojho Stvorenia, ako aj stav a proces sú vo Stvoriteľovi.“

„Rozdiel v týchto dvoch polozeniach vyvolal dojem, že pred stvorením Stvorenia jestvoval čas a priestor. Realitou však je to, že absencia procesu vonkajškovosti v stave vnútrajškovosti nedovolila Stvoreniu, aby bolo nepretržitým procesom, ale iba to, aby bolo v stave Absolútneho Stavu Stvoriteľa. Akýkoľvek pocit nedostatku niečoho vníma relatívna sentientná myseľ a najmä ľudské tvory ako nebytie a neexistenciu; dôvodom je to, že sú časťou procesu a iba prostredníctvom toho procesu sa môžu stať časťou pôvodného stavu. Na tvorivý akt sa teda dívajú z pozície vonkajškovosti, nie však z pozície vnútrajškovosti, pretože sú v procese stvorenia, a nie v jeho Absolútnom Stave.“

„Z tej pozície je Stvorenie vnímané ako majúce svoj začiatok. Iba v tomto zmysle môžete povedať, že na začiatku nejestvoval žiadny stav vonkajškovosti. Čo vždy, naproti tomu, od večnosti bolo, bol stav Absolútnej Vnútrajškovosti.“

„Pre niekoho alebo niečo, čo je časťou vonkajškovosti (Stvorenie je vonkajškovosť vnútrajškovosti), a díva sa na Stvorenie z tej pozície, začiatok všetkých vecí je vtedy, keď tá vonkajškovosť dospeje k svojej plodnej zrelosti. Dívajúc sa však na to z pozície stavu vnútrajškovosti, Stvorenie vždy bolo, pretože bolo integrálnou zložkou tej vnútrajškovosti. Je to iba proces Stvorenia, uberajúci sa k svojej vlastnej vonkajškovosti, ktorý je ponímaný ako niečo, čo nebolo vždy.“

„Najväčším tajomstvom v tomto ohľade je to, ako a prečo ten presun zo stavu vnútrajškovosti k procesu svojej vonkajškovosti nastal. Tento posun neznamená, že stav vnútrajškovosti bol opustený. Nikdy nemôže byť opustený. Akýkoľvek, dokonca i nepatrný, pokus opustiť ho, by rezultoval vo večnej smrti celého Stvorenia. Stvorenie môže byť udržiavané iba z Absolútneho Stavu Vnútrajškovosti, pretože tam vzniklo. Nemôže byť udržiavané procesom vonkajškovosti, pretože proces vonkajškovosti sa odvodzuje zo stavu svojej vnútrajškovosti. Proces vždy závisí od svojho stavu. Podľa definície – stav je vnútrajškovosť.“

„Stalo sa tu to, že stav vnútrajškovosti inicioval proces stávania sa vonkajškovosti zo stavu jej vnútrajškovosti. Otázkou teda je, ako táto iniciácia nastala a čo ten stav motivovalo, aby taký akt podnikol.“

„Stav Absolútnej Vnútrajškovosti je Absolútne ‚JE‘, ktoré je zas Absolútne Ja alebo Absolútne ‚JA SOM‘. Prirodzenosťou tohto Absolútneho Ja alebo ‚JA SOM‘ je Absolútna Pozitívnosť. Absolútna Pozitívnosť je v stave Absolútnej Čistoty a Nesebeckosti. Slová ‚ja‘ a ‚nesebeckosť‘ nie sú protikladné. ‚Ja‘ môže byť buď sebeckým, bez akéhokoľvek ohľadu na čokoľvek iné než na seba, alebo môže byť nesebeckým, uvažujúce o možnosti rozšírenia toho ja do iných ja. Keďže toto Absolútne Ja je svojou prirodzenosťou Absolútne Pozitívne, nemôže byť nikdy v stave sebeckosti. Preto je Absolútne Nesebecké.“

„Prirodzenosťou tejto nesebeckosti je proces zvažovania iných možností než svojho vlastného Absolútneho Bytia a Existencie, obsiahnutého v jej Absolútnej Prirodzenosti.“

„Filozoficky povedané, zvažovanie a potreba iných možností bytia a existencie než svojho Vlastného je imanentná Jeho Absolútnej Prirodzenosti. Čokoľvek je tej Prirodzenosti imanentné, rozhodne musí byť, v dôsledku svojej vlastnej povahy, aktualizované a realizované.“

„V tom bode však neexistuje vôbec nič okrem Stavu Absolútnej Vnútrajškovosti tohto Absolútneho Ja alebo ‚JA SOM‘. Keďže jediná realita bytia a existencie spočíva v tom

Absolútnom ‚JA SOM‘, v záujme tvorenia akýchkoľvek iných možností než svojich vlastných musí – ako počiatočný bod procesu tvorenia – použiť svoj vlastný zdroj a materiál svojho vlastného ja alebo ‚JA SOM‘. Majte na pamäti, že v tom momente neexistoval žiadny iný zdroj ani iný materiál.“

„Keď je taká idea poňatá, pozornosť Absolútneho Ja alebo ‚JA SOM‘ je presunutá zo stavu generovania tej idey k procesu jej stávania sa. Idea neustále nastáva v Stave Absolútneho Ja alebo ‚JA SOM‘, pretože nastávanie je vždy v jeho Absolútnej Vnútrajškovosti. Aby sa zmenil stav nastávania tej idey na proces jej stávania sa, pozornosť Absolútneho ‚JA SOM‘ je odsunutá zo stredu vnútrajškovosti k jej Absolútnemu Obvodu. Proces tohto posunu produkuje obrovské duchovné energie veľmi zvláštnej povahy. Tieto energie sú vyžarovaním Absolútnej Intenzívnej Túžby Absolútneho ‚JA SOM‘ (‚JE‘) postúpiť svoju Absolútnu Pozitívnosť a Dobrotu (pozitívnosť sa vždy rovná добрote) mimo Seba Samého čiže mimo svojho ‚JA SOM‘. Slovo ‚postúpiť‘ zahŕňa v sebe ešte niečo iné než to, čo chce postúpiť. Postúpenie je možné iba od ‚od‘ ku ‚k‘. Ako si však pamätáte, v tom bode žiadne ‚k‘ neexistuje. Iba Absolútne ‚Od‘ existuje absolútne.“

„V záujme postúpenia od niečoho k niečomu, musíte najprv stvoriť to niečo, ktorému môžete postúpiť všetko, čo máte alebo čo chcete postúpiť.“

„Prvým krokom pri stvorení toho ‚k‘ je posun pozornosti od vnútra či vnútrajškovosti Absolútneho Stavu k jeho Absolútnemu Obvodu. Využívajúc zvláštnu energiu, produkovanú intenzívnou absolútnou túžbou postúpiť Seba Samého mimo Seba Samého, je stvorený tento ‚vonkajšok‘, ‚vnútrajška‘ či tá vonkajškovosť vnútrajškovosti.“

„V tejto konotácii teda vonkajšok alebo vonkajškovosť pozostáva z prvkov čistej zvláštnej energie, vyžarujúcej zo Stavu Intenzívnej Túžby Absolútnej Vnútrajškovosti po bytí a existencii toho vonkajška či vonkajškovosti.“

„Tá energia je nasmerovaná od svojho vnútorného zdroja k jeho obvodu jednoduchým presunutím smeru jeho pozornosti, ktorá je v súlade s tou Absolútnou Intenzívnou Túžbou po odovzdávaní a zdieľaní. Práve v tom okamihu, keď tento posun nastáva, postupuje tá energia k svojmu prejavu sa zo stavu vnútrajškovosti k procesu vonkajškovosti. V tomto ohľade je proces vonkajškovosti procesom tvorenia.“

„Stvorenie je teda tvorené zo Stavu Absolútnej Vnútrajškovosti Absolútneho ‚JA SOM‘ prostredníctvom Absolútnej Duchovnej Energie, vyžarujúcej z Absolútnej Intenzívnej Túžby po odovzdávaní a zdieľaní všetkého, čo má a čo obsahuje. Z tohto dôvodu môžete ponímať Stvorenie ako vonkajškovosť Absolútnej Vnútrajškovosti Absolútneho ‚JA SOM‘, ktoré je Absolútnym Duchom, ktorým je Pán Ježiš Kristus.“

„Z tohto procesu Stvorenia môžete vidieť opodstatnenie multiverzálneho princípu Stvorenia: Všetko postupuje zvnútra – zo stavu Absolútnej Vnútrajškovosti – k vonkajšku – procesu vonkajškovosti. Hovorí vám to však aj to, že vonkajškovosť nikdy nemôže byť a existovať sama sebou a sama osebe, pretože je koniec koncov procesom stavu vnútrajškovosti. Vonkajškovosť nemá svoj vlastný stav, ktorý by bol nezávislý od stavu jej vnútrajškovosti. Nesie však všetky atribúty svojho zdroja.“

„Je len logické usúdiť, že tá vonkajškovosť, to jest v tomto prípade Stvorenie je nositeľom všetkých atribútov svojho Zdroja, pretože Stvorenie bolo stvorené z materiálu svojho Absolútneho Zdroja. Jediným rozdielom je to, že, zatiaľ čo tie atribúty v Samotnom Zdroji sú v absolútnej kondícii, vo Stvorení, tým, že je stvorené, a teda nemá skúsenosť svojej vlastnej absolútnosti, sú v relatívnej kondícii.“

„Akonáhle je proces vonkajškovosti ustanovený, súc nositeľom prirodzenosti svojho Absolútneho Zdroja v relatívnom stave, postupuje – svojou samotnou prirodzenosťou – k svojej vlastnej neustálej expanzii a rozširovaníu.“

„Toto je nutnou podmienkou tohto procesu vonkajškovosti, pretože svojou nekonečnou expanziou a rozširovaním kompenzuje svoju relatívnu kondíciu vzhľadom na svoj Absolútny Zdroj. No nielen to, ale odrážajúc prirodzenosť svojho Absolútneho Zdroja má svoju vlastnú intenzívnu túžbu robiť presne to, čo robí jeho Stvoriteľ – tvoriť s cieľom odovzdávať a zdieľať svoje vlastné relatívne bytie a existenciu v oboch smeroch – k svojmu Absolútnemu Zdroju a k svojmu vlastnému procesu vonkajškovosti, to jest mimo svojej vlastnej vonkajškovosti.“

„Proces Stvorenia je teda dvojnásobným procesom. Stvoriteľ tvorí zo Seba Samého/Samej, prostredníctvom vyššie stručne opísaného procesu, za pomoci a prostredníctvom prostriedkov už stvorenej vonkajškovosti. Koniec koncov tá prvotná vonkajškovosť je Jeho/Jej vlastným materiálom, neustále vyžarujúcim z Jeho/Jej Absolútneho Stavú – z Jeho/Jej Absolútnej Vnútrajškovosti.“

„Kvôli tomuto usporiadaniu proces Stvorenia postupuje za sebou idúcimi krokmi a vždy v smere od najvnútornejšieho k najexternejšiemu alebo z najviac vnútrajškového k najviac vonkajškovému. Každý krok v procese tvorenia odráža povahu svojho predchádzajúceho kroku, majúceho svoj vlastný stav vnútrajškovosti, z ktorého tvorí svoju vlastnú vonkajškovosť prostredníctvom a za pomoci procesu svojej vlastnej mentácie, ktorá je kondíciou jeho ‚medzi-tým‘ – prostrednou kondíciou.“

„V Absolútnom Stave Vnútrajškovosti tvorí Absolútna Intenzívna Túžba po odovzdávaní a zdieľaní Absolútnu Mentáciu Stvoriteľa čiže Jeho/Jej Absolútnu Prostrednú Kondíciu. Prostredníctvom a za pomoci nej je udržiavaná jeho Absolútna Vonkajšia Kondícia. Z kombinovaných vyžarujúcich energií, produkovaných zložitými interakciami týchto troch Absolútnych Stavov (najvnútornejšieho, prostredného a vonkajšieho), je tvorené všetko ostatné. Toto ‚všetko ostatné‘ sa vždy javí tak, akoby bolo mimo Stvoriteľa. No pretože odráža prirodzenosť svojho Stvoriteľa, je štruktúrované tým istým spôsobom, majúc svoju vlastnú najvnútornejšiu kondíciu, prostrednú kondíciu a vonkajšiu kondíciu.“

„Dôvodom toho, prečo sa Stvorenie objavuje mimo Stvoriteľa, je ten presun Absolútnej Pozornosti od jadra svojho Absolútneho ‚JA SOM‘ smerom od toho jadra. Ten presun je nutný preto, lebo v tom jadre a s ním samotným nie je možné žiadne odovzdávanie a zdieľanie. Ak venujete pozornosť iba svojmu vlastnému jadru, jadru svojej vnútrajškovosti, nič iné okrem vás neexistuje. V tomto prípade je všetko ostatné vylúčené z uvedomovania si vášho bytia a existencie. Z takého stavu nemôže byť započaté žiadne tvorenie.“

„Aby tvorenie mohlo byť iniciované, presun tej pozornosti musí nastať od samotného jadra smerom od toho jadra. To, čo sa v skutočnosti musí stať, je rozdelenie pozornosti. Celkom odvrátiť pozornosť od svojho jadra nie je možné. Došlo by tak k trvalej strate sebauvedomenia. Strata sebauvedomenia je koncom všetkého vrátane Absolútneho ‚JA SOM‘. No je možné a nutné rozdeliť tú pozornosť takým spôsobom, aby sa jej časť zamerala preč od toho jadra. V tom okamihu, keď sa táto pozornosť rozdelí, samotným tým aktom produkuje obrovské duchovné a mentálne energie, ktoré sú využité pri tvorení Stvorenia. Zameraním časti Svojej Absolútnej Pozornosti preč od Svojho Jadra, Absolútne ‚JA SOM‘ produkuje proces vonkajškovosti.“

„V tomto ohľade si musíte pamätať dve dôležité veci:“

„1. Toto všetko sa odohráva v Absolútnom Zmysle. Preto energie, produkované takým rozdelením pozornosti, sú absolútnej povahy. Rozdelenie Absolútnej

Pozornosti nezmenšuje jej absolútnosť. Takže odobratie časti tej pozornosti z Jej Absolútneho Jadra nezmenšuje proces Sebauvedomenia. Koniec koncov, tá časť je absolútna. Preto dokonca aj v rozdelenom stave pozornosti zostáva to Sebauvedomenie absolútnym. Absolútnou je aj tá časť pozornosti, ktorá je zameraná preč od toho jadra „JA SOM“.

„2. Prirodzenosťou Stvoriteľa je Absolútna Tvorivosť. Z toho dôvodu venovaním pozornosti akejkoľvek či nejakej idei, samotným faktom takej pozornosti, samotnou pozornosťou, stáva sa tá idea svojprávnou realitou.“

„Takže zameraním časti Jeho/Jej Pozornosti preč od Jadra Jeho/Jej Absolútnej Vnútrajškovosti – „JA SOM“ – vonkajškovosť sa stáva svojím vlastným bytím a existenciou. Nezabúdajte, že akt venovania pozornosti produkuje obrovské kumulatívne energie, ktoré sú ideou tvorenia ihneď využité pri ustanovovaní reality tej idey.“

„Máte tu kombináciu dvoch procesov: Venovanie pozornosti alebo presunutie časti tej pozornosti od jadra iným smerom; a zároveň, faktom toho presunu, produkovanie týchto energií, ktoré okamžite pristupujú k stelesneniu idey presunutia a tvorenia do samotného Stvorenia.“

„Akt Stvorenia môžete zhruba ponímať nasledujúcim spôsobom:“

„Po prvé, jestvuje idea Stvorenia. Nastávanie tej idey produkuje obrovské energie životnej sily. Potom jestvuje idea presunu časti pozornosti k tej idei, účelom čoho je jej uskutočnenie. Vtedy sa časť pozornosti presúva od jadra k tej idei. Toto presunutie zase produkuje dokonca ešte väčší stupeň intenzifikovaných a extenzifikovaných energií životnej sily, vyžarujúcich z toho presunu. Potom je tam proces aktualizácie tej idey s veľmi dôkladnou pozornosťou tomu procesu.“

„Proces aktualizácie sa vykoná jednoduchým aktom venovania pozornosti tomu procesu. Tento proces potom produkuje dokonca ešte väčší stupeň energií životnej sily. Akt skutočnej aktualizácie je kumulatívnou kombináciou všetkých vyššie uvedených energií, ktoré aktom zamerania časti pozornosti od Jadra Vnútrajškovosti sú premietnuté mimo tejto vnútrajškovosti, čo vedie k objaveniu sa vonkajškovosti, ktorá je Stvorením.“

„Táto vonkajškovosť je výsledkom všetkých tých kumulatívnych energií životnej sily, ktoré sa stali novým procesom. Svojím vlastným procesom produkuje svoje vlastné špecifické energie, ktoré sú kombinované s inými kumulatívnymi energiami jej vlastného zdroja. Samozrejme, toto má prídavný a umocňujúci účinok. Z nich sa rozvetvuje nové kolo tvorenia. Táto ďalšia vetva sleduje presne ten istý vzor. Pokračuje to dovtedy, kým kumulatívnosť všetkých kombinovaných energií je takej intenzity a rozsahu, že tieto sú formované na večne pevnú hmotu. Hmota je teda konečnou, najkrajnejšou externou vonkajškovosťou tej Absolútnej Vnútrajškovosti, ktorá je využitá na stvorenie fyzického čiže prírodného multivesmíru.“

„Proces rozvetvovania postupuje niekoľkými synchronnými a simultánnymi smermi. Z energií vyžarovaných z nastávania samotnej idey v Absolútnej Vnútrajškovosti je stvorená duchovná dimenzia každého príslušného multivesmíru a jeho vesmírov, galaxií, slnečných sústav, planét a ich príslušných sentientných obyvateľov. Z energií venovania pozornosti tej idey je stvorená intermediálna dimenzia každého príslušného multivesmíru a jeho vesmírov, galaxií, slnečných sústav, planét a ich príslušných sentientných entít. A z kombinácie všetkých kumulatívnych energií je stvorená fyzická či prírodná dimenzia každého príslušného multivesmíru a jeho vesmírov, galaxií, slnečných sústav, planét a ich príslušných sentientných entít.“

„Toto je normálny proces tvorenia. Akt Stvorenia postupuje týmto spôsobom stále a nepretržite bez akéhokoľvek prerušenia.“

„Ako si pamätáte, účelom Stvorenia bolo odovzdávanie a zdieľanie toho všetkého, čo Stvoriteľ má. Preto konečným produktom Stvorenia bolo stvorenie sentientných entít, ktoré by boli podobnej prirodzenosti ako Stvoriteľ, s tým rozdielom, že Stvoriteľ nie je stvorený, pretože ‚JE‘ Tým/Tou, čo vždy je. Prostredie Stvorenia bolo stvorené nato, aby doň boli tieto sentientné entity umiestnené.“

„Hlavným dôvodom stvorenia tohto prostredia v jeho nekonečnej rozmanitosti bolo to, aby sa všetky sentientné entity javili ako nachádzajúce sa mimo a nezávislé od svojho Absolútneho Zdroja. Dôvod na toto javenie sa spočíval v tom fakte, že akt zdieľania a odovzdávania ako taký môže byť vnímaný iba z pozície nezávislosti a pocitu bytia mimo Stvoriteľa.“

„Ide tu o vyššie uvedený smer od ‚od‘ ku ‚k‘ a od ‚k‘ k jeho pôvodnému ‚Od‘. Realita od ‚od‘ ku ‚k‘ a naopak nemôže byť ustanovená, ak nejestvuje pocit, že niečo prichádza odniekiaľ zvonku môjho vlastného sebavnímania. Inak by odovzdávanie a zdieľanie bolo iba od vnútra k vnútru, to jest od môjho vlastného ja k môjmu vlastnému ja. V takom procese nedochádza k žiadnemu skutočnému zdieľaniu a odovzdávaniu, pretože ja už mám to, čo mienim zdieľať a odovzdávať. Takže, čo odovzdávam a zdieľam? Nič nové ani odlišné.“

„Ďalším dôvodom toho, prečo sa všetky sentientné entity musia javiť oddelene od Stvoriteľa je však to, že žiadny zmysluplný, naplňajúci a uspokojujúci vzťah, týkajúci sa procesu zdieľania a odovzdávania, nemôže byť ustanovený, ak nie je založený na neustálom uvedomovaní si svojej vôle prijímať to zdieľanie a odovzdávanie a poskytovať jeho zdroju spätnú väzbu o takom prijímaní, a teda opätovať skúsenosť toho zdieľania a odovzdávania jeho zdroju.“

„Majte na pamäti, že Prirodzenosťou Stvoriteľa je Absolútna Sloboda a Nezávislosť. Keďže Stvoriteľ je Jediný a Absolútny, neexistuje nikto a nič, od čoho by On/Ona závisel alebo čím by bol viazaný.“

„Ako už bolo uvedené mnohokrát predtým a ako sa navyše znovu nutne opakuje, kvôli tejto prirodzenosti Stvoriteľ nemôže tvoriť ani nadväzovať vzťah zo žiadnej inej pozície než z pozície Jeho/Jej Prirodzenosti, to jest z pozície jej Absolútnej Slobody a Absolútnej Nezávislosti. V záujme ustanovenia priaznivých podmienok na toto odovzdávanie, zdieľanie a odplácanie, Stvoriteľ nielenže tieto sentientné entity s vedomím slobody a nezávislosti stvoril, ale vstúpil do nich aj tú ideu, že majú právo a privilégium odmietnuť Ho/Ju ako zdroj svojho bytia a existencie a že môžu, ak si to želajú, odmietnuť prijímanie všetkého, čo sa im na zdieľanie a odplácanie ponúka, alebo odmietnuť akýkoľvek akt odovzdávania.“

„Neustále uvedomovanie si vlastníctva tejto idey je životne nutným predpokladom akéhokoľvek slobodného a nezávislého, voľbu činiaceho života všetkých sentientných entít. Bez toho by boli otrokmi nevyhnutnosti žitia a prijímania.“

„Ani akt odplácania, ktorý je základom pravej lásky a účelu Stvorenia, by nikdy nemohol dospieť k svojej plodnej zrelosti, keby nebolo tejto závažnej idey.“

„Ohľadne tejto idey majú teda všetky sentientné entity dve alternatívy, z ktorých si smú, môžu a musia vybrať: 1. Odmietnutie prijatia tej idey, a teda zavrhnutie akejkoľvek snahy stotožniť sa s jej obsahom. 2. Prijatie tej idey ako jediného zdroja ich životov a stotožnenie sa s jej obsahom v plnej miere.“

„Každá zo zvolených alternatív nesie svoje následky. Prečo musí prinášať svoje následky? Majte na pamäti, že všetky sentientné entity sú odrazmi Prirodenosti svojho Stvoriteľa v relatívnom zmysle. Stvoriteľ, v dôsledku Svojej pravej prirodzenosti, neustále tvorí. V bytí a existencii nejestvuje žiadny iný stav než Tvorenie Stvoriteľa a Stvoriteľ, ktorý Svoje Stvorenie presahuje. Akékoľvek vytvorené a potom prijaté alebo odmietnuté idey sa teda okamžite aktualizujú do svojej vlastnej reality, nesúc následky, dôsledky a výsledky svojho nastávania či prijatia.“

„Keďže všetky sentientné entity sú podobnej povahy, čokoľvek, pre čo sa rozhodnú prostredníctvom ideí ich rozhodovania, sa stáva svojou vlastnou realitou, nesúcou následky, dôsledky a výsledky toho rozhodnutia, či už je to odmietnutie, alebo prijatie.“

„V tomto prípade vyvoláva odmietnutie prijatia dotýčnej idey dva dôležité následky: 1. Prijatie Stvoriteľa ako zdroja svojho bytia a existencie. To má za následok neustále prijímanie všetkého, čo sa sentientným entitám odovzdáva a s nimi zdieľa a plné odpĺcanie procesu toho prijímania. V takom prípade je ustanovený pravý a skutočný život pozitívneho stavu.“

„2. Odmietnutá idea je od sentientnej entity, cez ideu separácie, oddelená a je odvrhnutá.“

„Proces odmietnutia tej idey generuje svoje vlastné energie životnej sily. Kumulatívny súčet všetkých týchto energií, generovaných všetkými nekonečnými počtami sentientných entít je takej obrovskej veľkosti, že vytvára realitu, ktorá sa úplne líši od toho, z čoho bola generovaná. Táto nová zvláštna realita, keďže je z pravej reality neustále odvrhovaná, sa sama vysídľuje z ostatného Stvorenia a objavuje sa ako svoje vlastné bytie a existencia úplne mimo Stvorenia. Takto sa dostala do svojej vlastnej plodnej zrelosti Zóna Vymiestnenia.“

„Ako vidíte, z energií, produkovaných procesom odmietnutia zavedenia tej spomínanej idey, sa Zóna Vymiestnenia stáva svojou vlastnou realitou, do ktorej môže tá idea ako taká vypadnúť, neustále udržiavajúc svoje zvláštne bytie a existenciu a neustále sa snažiac na sentientnú myseľ narážať. Výsledkom čoho je to, že musí byť znovu dennodenne odmietaná.“

„V dôsledku toho faktu, že tá idea nesie obraz a podobu svojich pôvodcov – no v situácii hore nohami, štruktúra Zóny Vymiestnenia je presným opakom pravého Stvorenia.“

„Hore nohami preto, lebo ide o ideu odmietnutia pravej štruktúry reality. A keďže v bytí a existencii niet žiadnej inej reality okrem pravej reality Stvorenia, jej odmietnutie konštituuje – faktom porovnania – jej presný opak. Porovnanie procesu Stvorenia s obsahom odmietnutia toho procesu jej nedáva žiadnu inú alternatívu, než ustanoviť presný opak toho procesu. Akýkoľvek súhlas s tým procesom by znamenal prijatie Stvoriteľa, a nie Jeho/Jej odmietnutie. Také prijatie by bolo v rozpore s povahou tej idey odmietnutia či popretia.“

„Prirodenosť Zóny Vymiestnenia môže byť teda plne ustanovená z prirodenosti pravého Stvorenia, sledovaním presne opačného trendu. Dobrým príkladom tejto pozície hore nohami by bol fundamentálny princíp, ktorým sa v pravom Stvorení všetci riadia: Z najvnútornejšieho či z najinternejšieho k najviac vonkajšiemu či k najexternejšiemu. V Zóne Vymiestnenia by sa všetko odvodzovalo z opačného smeru. Počiatočným bodom by bolo vždy to najexternejšie čiže vonkajškovosť a z tej pozície by sa budovalo to najvnútornejšie čiže vnútrajškovosť. Toto pravidlo je aplikovateľné aj na všetko ostatné v Zóne Vymiestnenia. Z tohto pravidla neexistujú žiadne výnimky ani výluky.“

„Takže, ako vidíte, Zóna Vymiestnenia je situovaná mimo vonkajška Stvorenia; dôvodom je to, že odmietnutie tej idey pochádza od sentientných entít, ktoré sa objavujú mimo Stvoriteľa z vyššie opísaných dôležitých dôvodov. Pamätajte si, že Stvorenie je vonkajškovosťou

Stvoriteľa, ktorý je Absolútnou Vnútrajškovosťou. Odmietnutím spomínanej idey objavuje sa externosť vonkajškosti. Je úplne separovaná a izolovaná od svojho vlastného zdroja, tým že je odvrhovaná.“

„Ako vidíte, jedna vec je byť mimo, účelom čoho je prijatie a odplácanie, ako je to v prípade sentientných entít v pravom Stvorení. Tým prijatím a odplácaním sa ten vonkajšok stáva vonkajškovosťou Stvoriteľa, ktorá sa zas stáva integrálnou súčasťou Absolútnej Prirodzenosti Stvoriteľa. V tomto prípade žiadna separácia ani izolácia neexistuje.“

„Byť však mimo vonkajškosti z dôvodu jej odmietania a nechuti mať s ňou niečo spoločné, to už je druhá vec. V tomto prípade je ustanovená plná izolácia a separácia. Nevyviera zo Stvoriteľa, ale z toho, že sentientné entity prijímajú tú ideu, ideu odmietnutia Stvoriteľa ako jediného Zdroja ich bytia a existencie.“

„Kvôli protikladnej povahe tejto izolácie a separácie, protikladnej k ostatnému Stvoreniu, ktoré je vo svojom Zdroji zahrnuté a so svojím Zdrojom zjednotené, existuje potenciál na iniciáciu a aktiváciu negatívneho stavu. Driemota negatívneho stavu spočíva v tom fakte, že vždy existuje teoretická možnosť, že niekde v priebehu a počas chodu Stvorenia niekto nevdojak prijme tú ideu a plne sa stotožní s jej obsahom. V tom okamihu, keď niekto tak urobí, negatívny stav sa preberá zo svojej driemoty a stáva sa svojou plnou realitou. Akýkoľvek jedinec, ktorý tú ideu prijme, automaticky, spolu s tou ideou, vypadne do Zóny Vymiestnenia a ustanoví životný štýl v súlade so štruktúrou a povahou Zóny Vymiestnenia – pozícia hore nohami čiže pozícia protichodnosti k pravému Stvoreniu a jeho pravej realite.“

„Toto je stručný opis genézy Stvorenia a Zóny Vymiestnenia. Viac o tejto záležitosti sa môžete dočítať v knihách *„Základy ľudskej duchovnosti“*, *„Štyri pojmy duchovnej štruktúry Stvorenia“*, *„Realita, mýty a ilúzie“* a *„Kto si a prečo si tu?“*“

„Na záver tejto kapitoly zhrňme niektoré zvláštne tajomstvá Stvorenia a Zóny Vymiestnenia v nasledujúcich bodoch.“

„1. Hlavné tajomstvo Stvorenia možno nájsť v tom fakte, že Stvorenie je stavom Stvoriteľa. Samotná idea Stvorenia je štrukturálnou zložkou Prirodzenosti Stvoriteľa. V tomto ponímaní je preto Absolútne Bytie a Absolútna Existencia Stvoriteľa imanentná celému Stvoreniu a Akt Stvorenia je imanentný Prirodzenosti Stvoriteľa. Žiadna iná cesta nie je možná, než cesta aktu stvorenia. Nielenže nie je možná, no nie je dokonca ani mysliteľná. Čokoľvek iné by bolo v rozpore s Prirodzenosťou Stvoriteľa.“

„Jednoduchšími slovami môžete povedať, že Stvorenie je preto, lebo Stvoriteľ Absolútne JE. Pokiaľ Stvoriteľ Absolútne Bol, Je a Bude, Stvorenie vždy bolo, je a bude. Stvorenie nie je možné bez svojho Stvoriteľa, no – teoreticky povedané – Stvoriteľ je možný bez Stvorenia, pretože Svoje Stvorenie presahuje. Tým, že Stvorenie je stvorené, nie je absolútne, je iba relatívne. Stvoriteľ je však Absolútny. Preto Stvoriteľ, vo Svojej Absolútnej Kondícii, môže byť bez Stvorenia. Stvoriteľ však, samou Svojou prirodzenosťou, netúži byť bez Svojho Stvorenia. Stavom Stvoriteľovej Absolútnej Mentality je intenzívna absolútna túžba po Jeho/Jej Stvorení. Táto intenzívna absolútna túžba vyviera zo Stvoriteľovej Absolútnej Lásky a Absolútnej Múdrosti ako prvotného stavu a procesu Jeho/Jej Esencie a Substancie. V tomto praktickom, múdrom zmysle Stvoriteľ nemôže byť bez Svojho Stvorenia.“

„Ako viete, láska túži milovať a múdrosť túži poznať subjekty svojej lásky. Láska vždy potrebuje pre svoju zaľúbenosť subjekt. Múdrosť vytvára pre ňu – z túžby tej lásky – subjekty tej lásky.“

„Ale keďže láska môže prekviatať iba na základe opätovania tej lásky jej subjektami, je motivovaná tvoriť naveky. Takže láska, prostredníctvom svojej múdrosti, z tohto dôvodu naveky tvorí – tvorí Stvorenie. Keďže láska je v stave Stvoriteľovej Prirodzenosti absolútna, musí robiť prinajmenšom dve veci: 1. Neustále, naveky musí tvoriť nové subjekty svojej nevyčerpatelnej náklonnosti; a 2. naveky musí udržiavať všetky už stvorené subjekty svojej náklonnosti.“

„Prirodzenosť tejto lásky a jej múdrosti a prirodzenosť múdrosti a jej lásky si vyžaduje tvorenie subjektov, ktoré majú slobodnú voľbu prijať a opätovať alebo odmietať a popierať túto lásku.“

„V záujme ilustrovania života druhej alternatívy (odmietnutie a popretie), je dovolené bytie a existencia Zóny Vymiestnenia, kde taká zvláštna kondícia môže mať svoju vlastnú príležitosť na vývoj.“

„Takže tajomstvo bytia a existencie Zóny Vymiestnenia možno nájsť v tom fakte, že Absolútna Láska a jej Absolútna Múdrosť a Absolútna Múdrosť a jej Absolútna Láska nie sú schopné, už svojou samotnou povahou, nikomu násilím vnucovať svoju náklonnosť a životný štýl. V tomto ohľade Zóna Vymiestnenia je a existuje iba kvôli tejto láske a múdrosti.“

„Pre mnohých ľudských čitateľov sa toto tvrdenie bude zdať paradoxným. Budú sa pýtať: „Ako môže Absolútna Láska a Absolútna Múdrosť tolerovať niečo také ukruté, ako je Zóna Vymiestnenia so všetkými jej protikladmi k pravému Stvoreniu?““

„Niektorí z nich idú až tak ďaleko, že dokonca popierajú existenciu akéhokoľvek Stvoriteľa, usudzujúc, že ak by Stvoriteľ existoval, nikdy by netoleroval bytie a existenciu negatívneho stavu so všetkými jeho ukrutnosťami a ohavnosťami.“

„Čo však tieto ľudské tvory nedokážu rozoznať, je predovšetkým to, že Zóna Vymiestnenia nebola stvorená Stvoriteľom, ale ideou relatívnych sentientných entít. Z toho dôvodu, akonáhle bude tá idea natrvalo eliminovaná, Zóna Vymiestnenia prestane existovať. Po druhé, žiadna láska nie je možná z donútenia a nátlaku. Tento fakt je známy dokonca aj tým najobmedzenejším ľudským tvorom. Láska z donútenia a nátlaku je v skutočnosti, ako viete, otroctvom. Kondícia otroctva je kondíciou života negatívneho stavu. V Absolútnom Stvoriteľovi, ktorý je Absolútne Pozitívny, Slobodný a Nezávislý, nič také neexistuje. Preto nie je dokonca ani schopný aktov vnútenia a nátlaku. Taká tendencia by Mu/Jej nemohla ani len prísť na Jeho/Jej Absolútnu Mysel.“

„Takže paradox bytia a existencie Zóny Vymiestnenia spočíva jedine v tom fakte, že Absolútna Láska a Absolútna Múdrosť absolútne rešpektujú všetky následky volieb, ktoré sú sentientným entitám k dispozícii. Ak z nich odstránite ideu a schopnosť voliť čokoľvek, čo chcú, odstránite z nich život Stvoriteľa, ktorý je v tej idei a schopnosti voliť prítomný a ktorým žijú a sú nažive; dôvodom čoho je to, že od tejto schopnosti závisí život akýchkoľvek sentientných entít. Pozrime sa tomu do tváre – žiadny iný typ sentientného života nikdy neexistoval, neexistuje a nikdy existovať nebude.“

„No v dôsledku toho faktu, že Zóna Vymiestnenia je udržiavaná ideami, ktoré nastávajú v relatívnej sentientnej mysli a následne sú vypudzované, je Zóna Vymiestnenia iba relatívnym stavom voči relatívnemu. Kvôli tomu sú jej bytie a existencia dočasné, obmedzené na trvanie iba jedného časového cyklu vo Stvorení.“

„Ako viete, trvanie jedného časového cyklu v relativistických termínoch Zóny Vymiestnenia a planéty Nula je obmedzené maximálne na niekoľko kvintiliónov rokov. Preto Zóna

Vymiestnenia nemôže trvať dlhšie než túto dobu. Vo vašich termínoch sa vám však táto doba zdá celou večnosťou.“

„Keď nemáte žiadnu inú perspektívu než vaše lineárne časové miery a žiadnu inú skúsenosť než existenciu negatívneho stavu – Zóny Vymiestnenia – z vašej pozície sa vám to javí tak, že Zóna Vymiestnenia a jej negatívny život boli, sú a budú navždy. Vo vašich podmienkach nemáte žiadne spomienky na akúkoľvek minulosť pred vašou inkarnáciou na planéte Nula a nemáte ani žiadnu realistickú perspektívu budúcnosti, v ktorej negatívny stav nemusí existovať a nebude existovať. Nemáte žiadne skúsenostné porovnanie s ničím iným.“

„Nech je teraz známe, že toto je veľmi falošná perspektíva. Je to perspektíva Zóny Vymiestnenia ako takej a všetkých jej obyvateľov. Posolstvo všetkým v Zóne Vymiestnenia – jej život bude pokračovať iba do konca tohto časového cyklu a do konca duchovného stavu, ktorý s ním súvzťahuje.“

„2. Ďalšie tajomstvo Stvorenia môže byť ponímané v tom zmysle, že Stvorenie je formou vyjadrovania a vnímania Stvoriteľovej Prirodzenosti. Ak pôvodným stavom Stvoriteľa – Pána Ježiša Krista – je Absolútna Vnútrajškovosť, potom všetky vyjadrenia tej Vnútrajškivosti nadobúdajú formu vo svojej vonkajškivosti. Vonkajškovosť je vnímaná tými vyjadreniami, odplácajúc svoje vnímanie vo forme svojho vlastného vnímania toho, ako tie vyjadrenia vníma, prijíma a včleňuje do seba.“

„Môžete teda vidieť, že celé Stvorenie je vyjadrením vnútorného stavu Stvoriteľa vo forme vonkajškivosti, v ktorej sú tieto vyjadrenia vnímané. Tým, že Stvorenie je vnímané, udržiava svoje bytie a existenciu. V tomto ohľade bytie a existencia Stvoriteľa závisí od vyjadrení Stavu Absolútnej Vnútrajškivosti Stvoriteľa. Ak by nejestvovalo nič, čím by mohlo byť Stvorenie vnímané, nemohlo by prežiť ani len mihnutie vášho oka. Proces vnímania je procesom prijímania života, ktorým je Stvorenie nažive. Prostredníctvom svojho vnímania, vyjadreniami svojho Absolútneho Stvoriteľa, Stvorenie je schopné byť vo svojom vlastnom procese bytia a existencie.“

„Na druhej strane, Zóna Vymiestnenia je udržiavaná vnímaniami vyjadrení všetkých tých sentientných entít, ktoré vyjadrujú svoj odmietavý postoj k prijatiu takej idey a k stotožneniu sa s ňou. Toto vyjadrenie vypadáva a dopadá na Zónu Vymiestnenia, dávajúc jej jej zvláštny život.“

„3. Jedno z mnohých tajomstiev Stvorenia sa týka vzťahu medzi Stvoriteľom a Jeho/Jej Stvorením. Ako si pamätáte, Stvoriteľ bol pôvodne v stave Absolútnej Vnútrajškivosti. Stvorenie povstalo z tej Vnútrajškivosti a stalo sa vonkajškivosťou tej Vnútrajškivosti. Stvoriteľ v tej dobe zakúšal teda Svoje Stvorenie zvnútra von, no nie zvonku dovnútra, s výnimkou spätnej väzby vnímania vyjadrenia, ktoré bolo Stvoreniu udelené.“

„Skúsenosť zvonku dovnútra, to jest opačný trend, je charakteristická pre štruktúru Zóny Vymiestnenia a jej obyvateľov. Stvoriteľovi chýbala táto skúsenosť z toho простého dôvodu, že Zóna Vymiestnenia je umiestnená mimo vonkajškivosť Stvorenia v podmienkach izolácie a separácie. Z tejto zvláštnosti pozície nebola dostupná žiadna priama spätná väzba, pretože nič zo Zóny Vymiestnenia nepochádzalo zo Stvoriteľa. Neexistoval medzi nimi žiadny spojovací článok.“

„Táto situácia bola považovaná za nedostatok celého bytia a existencie.“

„V záujme napravenia tejto situácie, Stvoriteľ sa inkarnoval vo forme Ježiša Krista do Zóny Vymiestnenia cez planétu Nula; zažil plnosť jej povahy, povahy hore nohami; a následne

včlenil tú skúsenosť do Svojej Absolútnej Prirodzenosti, stanúc sa právoplatne plnosťou Pána Ježiša Krista, ktorej už viac nechýba priama skúsenosť ničoho.“

„Týmto aktom sa okrem mnohých iných dosiahli dva hlavné faktory:“

„a. Zóna Vymiestnenia bola daná pod úplnú kontrolu Pána Ježiša Krista, ktorý sa stal jej chýbajúcim spojovacím článkom s ostatným Stvorením. Toto bolo nutné vykonať kvôli tomu, aby sa ustanovili priaznivé podmienky pre návrat všetkých, ktorí vypadli do Zóny Vymiestnenia alebo ktorí tam boli pôvodne sfabrikovaní, do pravého Stvorenia a kvôli tomu, aby Zóna Vymiestnenia bola nakoniec eliminovaná.“

„b. Získanie najexternejšieho z vonkajškivosti Stvorenia umožňuje obnovenie prúdenia všetkých vyjadrení Absolútneho Stavú Pána Ježiša Krista v smere od najvnútornejšieho k najexternejšiemu, k jeho poslednému vonkajšiemu stupňu. Pred nájdením a opätovným ustanovením chýbajúceho spojovacieho článku sa prúdenie zastavilo presne na okraji Stvorenia, otočiac sa späť dovnútra bez toho, žeby sa akýmkoľvek spôsobom a formou dotklo či ovplyvnilo čokoľvek mimo svojej sféry.“

„Táto situácia teda ustanovila v Zóne Vymiestnenia pre väčšinu jej členov možnosť – ak si tak zvolia zo svojej slobodnej vôle – obrátiť proces svojho pôvodného životného štýlu z pozície vonkajška do pozície zvnútra k vonkajšku. Takým konaním znovu ustanovia vzťah s pravým Stvorením a cez Pána Ježiša Krista budú môcť nielenže komunikovať s ostatným Stvorením, ale aj konvertovať do pozitívneho stavu a vyjsť z Pekiel Zóny Vymiestnenia. Pred tou dobou, to jest predtým, než sa Stvoriteľ stal plnosťou Pána Ježiša Krista, včleniac do Seba prvky Zóny Vymiestnenia, nikto nebol schopný vyjsť zo žiadnych jej Pekieli, pretože nejestvovalo nič, čo by bolo schopné ustanoviť bezpečný spojovací článok komunikácie.“

„Ako vieš, Peter, a čoho si ty, ako aj tvoje duchovné deti na planéte Nula, bol mnohokrát svedkom, mnohé negatívne entity Pekiel všetkých hodností a postavení, využili od tej doby tú príležitosť a obrátili sa do pozitívneho stavu v priebehu procesu, ktorý bude rozpracovaný v nasledujúcej kapitole.“

„Bez Stvoriteľovho dobrovoľného rozhodnutia stať sa Pánom Ježišom Kristom, procesom opísaným v tejto knihe, členovia Zóny Vymiestnenia by nikdy neboli schopní konvertovať do pozitívneho stavu. Ak by to bolo tak, buď by na konci tohto časového cyklu zahynuli, alebo by museli zostať negatívni a žiť v Zóne Vymiestnenia navždy.“

„Pre Prirodzenosť Pána Ježiša Krista nie je mysliteľný ani jeden z týchto prípadov. V prvej alternatíve by došlo k zničeniu vzácnej sentientnosti. Také zničenie je v rozpore s pravou Prirodzenosťou Pána Ježiša Krista. Niečo také sa nemôže nikdy stať. V druhej situácii by Stvoriteľ porušil Svoj vlastný sľub daný Stvoreniu, že negatívne stavu a jeho Zóne Vymiestnenia nebude dovolené trvať dlhšie než jeden časový cyklus. Opäť – Pán Ježiš Kristus nie je schopný porušiť Svoje vlastné sľuby. V tom spočíva veľké tajomstvo **Veľkého Plánu** spasenia, zostaveného Pánom Ježišom Kristom, – spasiť každého v negatívnom stave z negatívneho stavu skôr, než sa tento časový cyklus ukončí.“

„Špecifickosť prostriedkov záverečného aktu tohto spasenia nemôže byť z bezpečnostných dôvodov zjavená. Keď bude konečná fáza tohto **Veľkého Plánu** uskutočnená, tie prostriedky sa stanú, v procese ich používania, zrejmy. Niektoré všeobecné idey tohto procesu boli zjavené v predchádzajúcich kapitolách tejto knihy.“

„Jedinou vecou, ktorá môže byť v tomto ohľade zjavená, je to, že všetci členovia negatívneho stavu budú pomocou tých prostriedkov presvedčení, aby zo svojej vlastnej slobodnej vôle a voľby – bez akýchkoľvek nátlakov, donucovaní alebo hrozieb – konvertovali do pozitívneho stavu a vrátili sa do svojho pravého domova.“

„4. Jedno z tajomstiev Stvorenia spočíva v tom fakte, že vo svojom bytí a existencii sa prejavuje nekonečnou rozmanitosťou spôsobov. Tento prejav je trojnásobný: Jeden je diskretným prejavom a jeho vlastnou nekonečnou rozmanitosťou spôsobov, prostredníctvom ktorých je a existuje.“

„Stvorenie je a existuje na mnohých úrovniach svojho bytia a existencie simultánnym a synchronným spôsobom. Každá úroveň obsahuje svoj vlastný obrovský vesmír.“

„Druhý je kontinuálny prejav, ktorého predpokladom je lineárny modus. To je progresívny modus Stvorenia – od jeho narodenia, cez detstvo k jeho dospelosti, starobe a znovunarodeniu do iného modu jeho bytia a existencie.“

„Tretí je cyklický prejav od jedného časového cyklu k druhému. Každý časový cyklus predstavuje úplne iný aspekt tvorivého aktu Stvoriteľa – Pána Ježiša Krista. Pán Ježiš Kristus je Absolútnym Zjednocujúcim Princípom všetkých prejavov Jeho/Jej Stvorenia, dávajúc mu súdržnosť, celistvosť a pocit jednoty, odrážajúc nevyčerpatelný stav Jeho/Jej vlastnej Prirodzenosti.“

„V tomto ohľade je duchovná, mentálna a fyzická esencia a substancia Pána Ježiša Krista pravým a jediným princípom všetkých síl pôsobiacich v multivesmíre Stvorenia, vo všetkých jeho nekonečných spôsoboch prejavov.“

„Vedci na planéte Nula už dlho hľadajú zjednocujúci princíp doteraz im známych síl (gravitácia, elektromagnetizmus, silné a slabé interakcie), no do dnešného dňa ho neboli schopní nájsť, lebo hľadajú na nesprávnom mieste. No nielen to, ale do úvahy berú iba tie sily, o ktorých vedia, že v hraniciach ich vlastného skúsenostného modu existujú.“

„Títo vedci však nevedia, že vesmírne sily, ktorými sa zaoberajú, sú zo Zóny Vymiestnenia a že jestvuje mnoho iných síl duchovnej, mentálnej a fyzickej povahy, ktoré majú rovnaký zjednocujúci princíp – Pána Ježiša Krista. Odvtedy, čo sa Pán Ježiš Kristus stal aj Absolútnym Pánom všetkých ich síl, toto pravidlo teraz platí aj pre Zónu Vymiestnenia a planétu Nula.“

„Pokiaľ ide o Zónu Vymiestnenia, jej prejav má tiež mnoho modov, no nie je trojaký, ako je to v prípade pravého Stvorenia. Je iba dvojaký: Diskretný a kontinuálny. Chýba jej cyklický prejav, pretože je obmedzená na predchádzajúce časové cykly. V nasledujúcich časových cykloch nebude mať miesto.“

„V predošlých časových cykloch existovala Zóna Vymiestnenia taktiež v dvoch modoch: Do súčasného časového cyklu existovala v drienajúcom stave, ako prázdny stav a priestor. Bola potenciálom svojho vlastného bytia a existencie, no nie skutočným bytím a existenciou. V terajšom časovom cykle však Zóna Vymiestnenia existuje v aktívnom mode, naplnená mŕtvym životom a ľudským životom (čo je opísané v dvanástej kapitole tejto knihy).“

„Ako jej diskretný, tak aj jej kontinuálny modus sú vo svojej sfére obmedzené, v dôsledku stavu ich pôvodnej separácie a izolácie od Absolútneho Zdroja a najmä v dôsledku toho faktu, že Zóna Vymiestnenia je v každom zo svojich početných modov konečná a plne vyčerpatelná. Iba to, čo vzišlo z Absolútneho Zdroja, má nekonečné možnosti a

nevyčerpatelne spôsoby svojho prejavu. Toto je ďalším tajomstvom toho, prečo Zóna Vymiestnenia a všetko, čo má a predstavuje, nemôže nikdy byť a existovať navždy.“

„5. Celé Stvorenie a Zóna Vymiestnenia slúžia mnohým dôležitým účelom. Mnohé z týchto účelov boli zjavené v tejto a v predošlých knihách sprostredkovateľa tohto prenosu. Jestvuje však jeden rozhodujúci účel ich bytia a existencie, ktorý bude zjavený práve teraz. Tento účel môže byť považovaný za jedno z najväčších zo všetkých tajomstiev.“

„Stvorenie slúži ako javisko, na ktorom sa všetky aspekty, črty, charakteristiky, stavy, podmienky, procesy a všetko ostatné z Absolútnej Prirodzenosti Pána Ježiša Krista odhaľuje, aktualizuje, realizuje a zavádza v mode svojej vonkajškovosti, progresívnym a postupným spôsobom. Pred stvorením Stvorenia bola táto situácia obmedzená iba na modus vnútrajškovosti. Až do toho bodu bola vonkajškovosť pustá a prázdna, to jest neexistujúca.“

„Keď nastal presun od modu vnútrajškovosti k modu vonkajškovosti – procesom rozdelenej pozornosti, čo je opísané vyššie –, vonkajškovosť sa stala svojprávnym ‚je‘, dovoľujúc celej Prirodzenosti Stvoriteľa začať sa rozvíjať aj v tom mode.“

„Toto je nepretržitý, večný proces. Keďže Stvorenie nie je absolútne, nemôže obsiahnuť úplnosť všetkých stavov, podmienok, procesov, črt, charakteristík a všetkého ostatného z Absolútnej Prirodzenosti Pána Ježiša Krista – Stvoriteľa. Robí tak spôsobom postupným, následným – krok za krokom, cyklus za cyklom a stav za stavom. Keďže Absolútna Prirodzenosť Pána Ježiša Krista – Stvoriteľa – nemôže byť nikdy vyčerpaná, proces Stvorenia bude pokračovať naveky, slúžiac tomuto najdôležitejšiemu účelu. Pre členov Stvorenia niet ničoho viac inšpirujúcejšieho, vzrušujúcejšieho, radostnejšieho či dôležitejšieho, než rozvíjať túto prirodzenosť a vždy prijímať z Absolútnej Prirodzenosti Pána Ježiša Krista niečo nové, doposiaľ neznáme.“

„Pokiaľ ide o Zónu Vymiestnenia, slúži ako javisko porovnania pravej Prirodzenosti Pána Ježiša Krista s niečím, čomu táto prirodzenosť chýba. Ilustruje životný štýl, vybudovaný na iných princípoch, než je Absolútna Prirodzenosť Pána Ježiša Krista. Tento iný životný štýl či javisko sa stáva veľmi dôležitým faktorom pri určovaní voľby každého – nezvoliť si už viac mať ideu slobody odmietnutia či popretia pravej Prirodzenosti Pána Ježiša Krista a životného štýlu pravého Stvorenia. Keď bude taká voľba urobená, koniec Zóny Vymiestnenia a jej špecifického životného štýlu bude na dosah.“

„Ak niekto má uši, aby počul, nech počuje, čo Pán Ježiš Kristus zjavuje v tejto kapitole.“

Přes 7000 stran a 3000 obrázků o Vesmírných lidech najdete na internetu:

[**www.vesmirni-lide.cz**](http://www.vesmirni-lide.cz)

[**www.vesmirnilide.cz**](http://www.vesmirnilide.cz)

[**www.andele-svetla.cz**](http://www.andele-svetla.cz)

[**www.andelesvetla.cz**](http://www.andelesvetla.cz)

[**www.universe-people.cz**](http://www.universe-people.cz)

[**www.universe-people.com**](http://www.universe-people.com)

[**www.cosmic-people.com**](http://www.cosmic-people.com)

[**www.angels-light.org**](http://www.angels-light.org)

[**www.angels-heaven.org**](http://www.angels-heaven.org)

[**www.ashtar-sheran.org**](http://www.ashtar-sheran.org)

[**www.himmels-engel.de**](http://www.himmels-engel.de)

[**www.angeles-luz.es**](http://www.angeles-luz.es)

[**www.angely-sveta.ru**](http://www.angely-sveta.ru)

[**www.anges-lumiere.eu**](http://www.anges-lumiere.eu)

[**www.angelo-luce.it**](http://www.angelo-luce.it)

[**www.anioly-nieba.pl**](http://www.anioly-nieba.pl)

[**www.feny-angyalai.hu**](http://www.feny-angyalai.hu)

(snadno získáte také v knihovnách a internetových kavárnách)